

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **P. B.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí, IČ 00551023**
sídlem Na Poříčním Právu 376/1, 128 01 Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2017, č. j. MPSV-2017/170567-919,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo podle ust. § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Pardubicích (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 6. 2017, č. j. 206406/17/PA, kterým bylo k žádosti žalobce rozhodnuto o nepřiznání dávky státní sociální podpory, a to příspěvku na bydlení ode dne 1. 4. 2017.

Shodu s prvopisem potvrzuje

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), přičemž žalobu vystavěl na následujících žalobních bodech.
3. Žalobce v úvodu žaloby označil Českou republiku za nejubožejší zločinecký režim na světě, přičemž zdůraznil, že je těžce nemocným člověkem, že přišel o veškerý majetek a že mu není umožněna nezbytná péče a léčení. Dále žalobce uvedl, že měsíčně pobírá invalidní důchod ve výši 8 235 Kč a dále částku 400 Kč jako příspěvek na mobilitu. Jeho dluhy z exekucí přesahují 1 500 000 Kč. Uvedená tvrzení prokazuje žalobce přiloženými ústřižky poštovních poukázek, podle kterých mu je vyplácen invalidní důchod pro invaliditu III. stupně a příspěvek na mobilitu. Žalobce doložil rovněž posudek o invaliditě ve věci posouzení jeho zdravotního stavu a pracovní schopnosti ke dni 16. 2. 2016. Dále žalobce předložil trestní příkaz Okresního soudu v Pardubicích, který nabyl právní moci dne 15. 3. 1997, č. j. 3 T 304/96 – 94. Z uvedeného trestního příkazu vyplývá, že dne 1. 1. 1996 došlo v Pardubicích k dopravní nehodě, a to ke střetu vozidel v pravotočivé zatáčce, přičemž jedno z vozidel řídil právě žalobce, který utrpěl pohmoždění hrudníku, zlomeninu 8. žebra vpravo, zhmoždění obou kolenních kloubů, s hospitalizací do 3. 1. 1996 a pracovní neschopností, která v době vydání trestního příkazu trvala. Je vhodné uvést, že podle uvedeného trestního příkazu byla uznána vinnou osoba odlišná od žalobce. Dále žalobce zdůraznil, že vždy platil řádně daně a staral se o děti a domácnost. Uvedené opět hodlal prokázat pravomocnými rozsudky Okresního soudu v Pardubicích. Žalobce proto, zjevně z důvodu svojí tíživé sociální situace, navrhl, aby krajský soud vydal rozhodnutí, kterým zaváže žalované Ministerstvo práce a sociálních věcí k výplatě příspěvku na bydlení ve výši 4 160 Kč od 1. 4. 2017, tedy žalobce požadoval zrušení žalovaného rozhodnutí.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na zhodnocení zjištěného skutkového stavu věci a na právním názoru, že žalobce není osobou oprávněnou k přiznání příspěvku na bydlení, neboť nesplňuje podmínky ust. § 24 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“), když není vlastníkem ani nájemcem předmětného bytu. Ve správním řízení bylo totiž prokázáno, že vlastníkem předmětného bytu je Z. D. K. a.s. a dále, že žalobce byt užívá na základě zřízení věcného břemene podle smlouvy ze dne 19. 9. 2011. Žalovaný přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Ads 248/2015-36 ze dne 29. 10. 2015, ve kterém byla řešena obdobná problematika užívání bytu na základě právního titulu věcného břemene ve vztahu k nároku na příspěvek na bydlení s tím, že podle § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře je okruh osob, kterým může být při splnění dalších podmínek přiznán příspěvek na bydlení, omezen pouze na vlastníka nebo nájemce bytu. Žalovaný s ohledem na shora uvedené navrhl zamítnutí žaloby.
5. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), přičemž věc posoudil při veřejném jednání. Z veřejného jednání se žalobce omluvil a doložil vyjádření ošetřujícího ambulantního psychiatra MUDr. P. H. ze dne 16. 3. 2018, ze kterého vyplývá nemožnost účasti žalobce na soudním jednání. Žalobce ve svém podání soudu o odročení jednání nepožádal. Žalobce v tomto podání zopakoval své důvody, jak je uvedl v žalobě, a dále požádal soud „o možnost eutanázie.“ S ohledem na to, že žalobce o odročení jednání nepožádal, krajský soud věc dne 28. 3. 2018 veřejně projednal bez přítomnosti žalobce. Ve vztahu k uvedené žádosti žalobce lze pouze uvést, že

tuto vyhodnotil soud jako okolnost dokreslující tíživou sociální a současně neuspokojivou zdravotní situaci žalobce.

6. Krajský soud přitom v dané věci neprováděl dokazování listinami předloženými k žalobě, neboť takové dokazování shledal z hlediska posouzení důvodnosti žaloby zcela nadbytečným. K tomu ještě soud poznamenává, že v žádném případě nesporně tíživou životní situaci žalobce, ani nijak nebagatelizuje okolnosti, které vedly k jeho aktuálnímu zdravotnímu stavu. Nicméně odkazované listiny nejsou pro posouzení nároku žalobce na příspěvek na bydlení podle § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře relevantní.
7. Smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může v případě shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci činí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky NSS ze dne 2. 7. 2007, č.j. 4 As 11/2006-86 a ze dne 29. 5. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47; rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz). Dále krajský soud uvádí rozhodná skutková zjištění a právní argumentaci.
8. Z obsahu správního spisu byly zjištěny tyto skutečnosti. Dne 15. 5. 2017 bylo na základě žádosti žalobce zahájeno řízení o přiznání příspěvku na bydlení ode dne 1. 4. 2017, a to na byt č. X na adrese D. 1625, Pardubice. Žalobce k žádosti doložil doklad o výši jeho čtvrtletního příjmu za 1. čtvrtletí roku 2017, doklad o výši nákladů na bydlení za stejné období, prohlášení o užívání bytu k bydlení a darovací smlouvu se smlouvou o zřízení věcného břemene od 19. 9. 2011 mezi smluvními stranami P. B. (dárce) a Z. D. K. a.s., IČ: 27478246 (obdarovaný). Předmětem darovací smlouvy je bytová jednotka č. X/X ve 3. podlaží v budově č.p. X, stojící na stavební parcele č. X zapsané na listu vlastnictví č. X pro katastrální území a obec Pardubice. Ze smlouvy darovací a ze smlouvy o zřízení věcného břemene ze dne 16. 9. 2011 (sepsány na jedné listině), krajský soud zjistil, že podle článku 5. bodu 5.2. smlouvy obdarovaný Z. D. K. a.s. a zároveň povinný z věcného břemene zřizuje tímto ve prospěch dárce a zároveň oprávněného z věcného břemene věcné břemeno doživotního bydlení a užívání nemovitosti, včetně všech jejích součástí a příslušenství. Z prohlášení žalobce ze dne 15. 5. 2017, které bylo předloženo k jeho žádosti o přiznání příspěvku na bydlení, soud zjistil, že žalobce v tomto podání uvádí, že zřízení věcného břemene bylo nezbytné z jeho zdravotních důvodů a že bylo jedinou možností, jak si umožnit bydlení, neboť jak vyplývá z textu, žalobce má dluhy ze dvou exekucí přesahující 1 500 000 Kč. Z odpovědi Z. D. K. a.s. ze dne 31. 5. 2017, která byla podána k dotazu správního orgánu I. stupně, vyplynulo, že v užívání bytu nedošlo od uzavření darovací smlouvy se zřízením věcného břemene k žádným změnám ve způsobu užívání bytu a zejména, že nedochází k žádnému protiplnění za užívání bytu ze strany žalobce. Uvedené zjištěné skutkové okolnosti, tj. užívání předmětného bytu žalobcem na základě bezplatně zřízeného věcného břemene, žalobce žádným způsobem nespornoval.
9. Dne 30. 6. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž žalobci nepřiznal dávku státní sociální podpory – příspěvek na bydlení ode dne 1. 4. 2017. Správní orgán I. stupně odůvodnil svoje zamítavé rozhodnutí odkazem na ust. § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře, podle kterého je nárok na příspěvek na bydlení podmíněn tím, že osoba, které je přiznáván, musí být vlastníkem nebo nájemcem bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu za splnění dalších podmínek stanovených v písm. a), b) uvedeného zákonného ustanovení. Tedy správní orgán I. stupně uzavřel, že žalobce nelze považovat ani za vlastníka ani za nájemce předmětného bytu, tudíž mu nevniká nárok na uvedenou dávku

Shodu s prvopisem potvrzuje

státní sociální podpory. Žalobce napadl rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvoláním, o němž rozhodl žalovaný, jak již uvedeno, když skutkové zhodnocení a právní názor správního orgánu I. stupně plně akceptoval.

10. Na posuzovaný případ dopadá následující právní úprava.

Podle § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře platí: *Nárok na příspěvek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, jestliže a) jeho náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, a b) součin rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30 a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení.*

Podle ust. § 24 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře pak platí: *Za vlastníka bytu se považuje i vlastník nemovitosti, ve které je byt, který vlastník užívá, pokud je v něm hlášen k trvalému pobytu. Za vlastníka bytu se považuje i manžel, který užívá byt na základě práva bydlení odvozeného od vlastnického práva druhého manžela, pokud nárok na příspěvek na bydlení neuplatňuje manžel jako vlastník bytu. Za nájemce bytu se považují oba manželé, mají-li k bytu společné nájemní právo. Za dobu trvání nájemního vztahu se pro účely nároku na příspěvek na bydlení se považuje i doba od zániku členství v bytovém družstvu do uplynutí lhůty k vyklizení bytu, doba od smrti nájemce služebního bytu nebo bytu zvláštního určení do uplynutí lhůty k vyklizení tohoto bytu a doba do trvalého opuštění služebního bytu nebo bytu zvláštního určení jeho nájemcem do uplynutí lhůty k vyklizení tohoto bytu.*

Z citované právní úpravy je zřejmé, že zákonodárce v ust. § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře omezil skupinu osob, kterým přiznává za dále specifikovaných podmínek příspěvek na bydlení, výlučně na vlastníka a nájemce bytu, přičemž ust. § 24 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře upřesňuje, koho lze za vlastníka či nájemce bytu považovat. Osoba oprávněná užívat byt na základě zřízení věcného břemene mezi osoby oprávněné k přiznání nároku na příspěvek na bydlení zákonodárcem zahrnuta nebyla.

11. Krajskému soudu proto nezbylo než uzavřít, že žalovaný správní orgán a stejně tak správní orgán I. stupně rozhodly v souladu s ust. § 24 odst. 1, 2 zákona o státní sociální podpoře, když žalobci nárok na příspěvek na bydlení nepřiznaly s tím, že žalobce nesplňuje základní podmínku pro přiznání tohoto příspěvku, neboť ho nelze považovat za vlastníka ani nájemce bytu. Pro úplnost krajský soud konstatuje, že skutkově obdobná věc, jako je případ žalobce, kdy se fyzická osoba rovněž svým vlastním jednáním připravila o vlastnictví nemovitosti a dále užívala byt pouze na základě titulu věcného břemene, byla již posuzována Nejvyšším správním soudem, jak ostatně ve svém vyjádření přílehlavě poznamenal žalovaný, když Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 7 Ads 248/2015-36 ze dne 29. 10. 2015 zastal tento právní výklad: „Ust. § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře tedy omezuje okruh osob, které mohou při splnění dalších podmínek získat příspěvek na bydlení, a to pouze na vlastníka nebo nájemce bytu. Přitom existuje více právních titulů, na jejichž základě může být byt užíván. V této souvislosti lze poukázat např. na podnájem, výpůjčku či věcné břemeno. Z množiny titulů k užívání bytu zákonodárce v ust. § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře vybral pouze některé. Jde o jeho autonomní rozhodnutí, do něhož, pokud se zákonodárce pohyboval v mezích daných ústavními předpisy, nepřísluší soudu jakkoliv zasahovat.“ Ve vztahu k posouzení ústavnosti aplikované právní úpravy Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku uzavřel: „Dále lze konstatovat, že čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod garantuje každému, kdo je v hmotné nouzi, právo na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek. Rozvedení tohoto práva bylo ponecháno na zákonodárci, který měl široký prostor k tomu, aby stanovil jednak druhy dávek

Shodu s prvopisem potvrzuje

poskytovaných v hmotné nouzi a jednak podmínky pro jejich přiznání. Podle Nejvyššího správního soudu pro účastníka řízení nepředstavuje omezení okruhu příjemců příspěvku na bydlení stanovených v ust. § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře pouze na vlastníka a nájemce bytu neúměrně restriktivní podmínku, která by byla v rozporu se základním právem stanoveným v článku 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Účastník řízení byl totiž spoluvlastníkem nemovitosti, v níž bydlí, nicméně vlastním jednáním tento právní vztah, podstatný z hlediska ust. § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře, změnil.“

12. Vzhledem ke shora uvedenému krajský soud žalobu pro nedůvodnost zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. Zcela nad rámec odůvodnění tohoto rozsudku lze uvést, že žalobce může svoji tíživou sociální situaci řešit uplatněním nároku na jiné dávky systému sociálního zabezpečení.
13. O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 2 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému zákon nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení, jde-li o věci důchodového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 28. března 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje